

Ompelijatan

27.2.1896

Ompelijatar.

Minä astuin katuun,
Katuriarta pitkin.
"Herra, kuulkaa, kuulkaapa!"
"Tyttö, mit' on sinulla?"
"Kaiken viime yönä, nukkääs,
Neuvotoma itkin!"

- "Nuori tyttö houkkio,
Mikä sua vaivaa?
Kurja laiskantantiko?
Kaiko hykyteillä jo?
Tytyyyn pääsi vosta, luota:
Ahkeruus tien raivaa!"

- "Kiitos, herra, neuvosta.
Lisään astukaatte!
Ette puoli tuornita,
Täytyy ensin kuunnella."
Lisään astuin. Mitä kuulin,
Sitkin kuulla saatte.

Kaunis, keho, kalpea
 Tyttö, heikkoposki:
 Posket nokki kuumetta.
 Kumarassa tuolilla
 Vaikeroi hän väivojiaan:
 Kivut, tuskat korki.

"Tuohon, herra, istukaa!
 Olen tairas, näätte,
 Eikä leivän murenaa,
 Yhtä vähän noitajaa."
 "Niili, valituksistamme
 Minut säästänkääte!"

"En, en täällä! Waadin sen,
 Että kuuntelette!"
 Näin hän jatkoi kiihtyen
 "Myöskin teitä pyytelen,
 Puntetta kun Märskin tassu,
 Te vain herraillette!"

"No, no!" "Uskotteko sen,

Työstäni ett' elin?
 Silloin tällöin suuruksen
 Sain kuin heikko karpänen.
 Mutta päivät, melkein yötkin
 Istuin, neulaskelin.

Markan, puoleentoista painin
 Mitä tästyji siitä?
 Parempata palkkua painin,
 Herrasväki moitti vainin
 "Syydy, tyttö, onnelliseksi!"
 "Kuta herraa, kutu!"

Minä kätin, tairostain,
 Herrasväki jätti,
 Minut poisti päin ja suin.
 Pian heiltä unhotuin.
 Tauti, kurjuus kuormiansa
 Kirkkailleen näytti!"

"Eiä herro enempiä!
 Lupaasi jo kumlin.
 Nyt voin tuskas ymmärtää.

Miksi — mua hävettää —
 Sinut aivan tyytymästi
 Huonoakin luulin!"

Ulkavasti lausui hän:
 "Lapsikin vain tulla!
 Työ ei näytä riittävän
 Kunnattajaksi elämään —
 Pelkään, että turjastoitin
 Lahjoja on mulle!"

Kaivoin kukkorovani —
 Löysin tyhjän sieltä.
 Millä kyyhkö auttaisi!
 Lauluni, oi, lauluni!
 Kutsu Kurjan auttajaksi
 Kansan kättä, mieltä!

— 27/2 96.

Lohduttellessi

30.3. 1896